

La quadratura del cercle o com estabilitzar el règim

written by Josep Lluís del Alcázar | 15 de setembre de 2019

A l'espera de la sentència sobre el Procés català i els seus dirigents, el PSOE es mostra incapaç de formar govern, i menys un govern estable que sortegi el temporal català, quan per l'altra banda la banca creditora i la Comissió Europea ja el pressionen perquè se segueixin aplicant les retallades que exigeix el pagament del deute. L'Íbex i el Règim no accepten un govern amb Podemos, i el PSOE acata, però li cal el seu vot afirmatiu. L'únic argument de Sánchez per obtenir-lo és amenaçar amb noves eleccions amb enquestes desfavorables per la formació morada.

I l'altra variant, un govern PSOE amb Ciutadans, que és el que demanda l'Íbex i la Comissió Europea, només sembla possible si es tensa més la situació amb la resposta a Catalunya a la sentència, que justifiqui, tant per part de Sánchez com de Rivera, un govern de salvaguarda de la unitat d'Espanya amb un nou 155 sota el braç, a punt per ser aplicat. Però aquí els temps són essencials. La data límit per la formació de govern o l'automàtica convocatòria d'eleccions és el 23 de setembre, i no s'espera que la sentència surti abans. A més, si es convoquessin eleccions, en quin sentit la sentència determinaria la campanya en unes eleccions per al 10 de novembre? A Catalunya, amb les mobilitzacions que provocarà, molt probablement comporti un augment del vot independentista. Però és difícil preveure com afectaria la resta de l'Estat. Potser aquesta incertesa crearia les condicions per un govern de PSOE amb Ciutadans o, fins i tot, amb cert suport del PP, però el trànsit cap a aquesta situació és ple de perills per l'estabilitat del Règim.

Si acabem en unes noves eleccions, tampoc canviaria substancialment el panorama i la correlació de forces. Des

d'Unidas-Podemos es tem la convocatòria, vista la crisi que travessa i la seva caiguda en les enquestes. Argumenten que pugui acabar guanyant la dreta, però això serà si a causa del desencant permanent de la classe treballadora, una part significativa deixa de votar, i això té a veure amb la política que fa la suposada esquerra, començant per Sánchez, a qui les bases li cridaven «amb Rivera no» per exigir-li un gir a l'esquerra, i més encara pel rebuig a la política de pidolar butaques que fa Podemos.

El centre del problema polític està en la construcció d'una alternativa d'esquerres. Sense ella, no hi ha política bona ni serà evitable que acabi per guanyar la dreta –si no ara, en uns anys– perquè el que cal esperar d'aquesta esquerra institucional són traïcions i estafes a la seva base electoral a favor dels grans poders, la qual cosa portarà els i les treballadores i els sectors populars a cansar-se i deixar de votar-los.

Però compte, això no és un pèndol amb moviment perpetu, perquè la situació social de la classe obrera i la petita burgesia està agreujant-se, lluny dels anuncis oficials que la crisi s'ha acabat, i amb ella la seva desesperació per trobar una sortida. Segueix augmentant la pobresa, que engoleix ja a milers de treballadors precaris, no paren els desnonaments, mentre els sistemes socials de protecció, la sanitat i l'ensenyament segueixen patint retallades. D'aquesta desesperació a la qual no dóna sortida la suposada esquerra política i sindical, sorgeixen els Salvini i Bolsonaro, que arrossegueu les classes mitjanes empobrides i, fins i tot, sectors desesperats de la classe obrera. Per això és tan urgent construir una alternativa a l'esquerra per la doble ruptura amb el Règim i amb el capitalisme.

Per aixecar aquest front no necessitem unes eleccions, hi hem estat batallant en relació amb les tasques urgents que necessita la classe obrera i els pobles. Però, lamentablement, la major part de les forces polítiques activen acords quan

sonen les sirenes electorals. De fet, el front que ens cal articular ha de ser més ampli, no només un acord electoral, i amb les organitzacions polítiques i sindicals i els moviments que des de l'esquerra marxàvem juntes pels carrers de Madrid el 16 de març. L'acord de front electoral seria només una expressió política d'aquest front de resistència. Quan parlem de les organitzacions que es troben a l'esquerra del PSOE/Podemos-IU estem parlant de la CUP-CC a Catalunya, de la direcció actual del SAT a Andalusia, de Sortu que avui apareix dissolt a Bildu, d'Izquierda Castellana, Anticapitalistas i altres forces de l'esquerra revolucionària. Aquest front, prenent com a referència la candidatura a les europees de 2009 d'Iniciativa Internacionalista, seria un pas important per coordinar la lluita obrera i per les llibertats dels pobles a tot l'Estat.